

ISBN 978 90 00 39588 0
ISBN 978 90 00 39589 7 (e-book)
NUR 284/285
© 2024 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

tekst Daniëlle Bakhuis
omslagontwerp Saskia Janssen
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Lieve _____,

In 1999 veranderde de film *The Blair Witch Project* het horrorgenre voorgoed. Het was geen bloederige slasher zoals *Scream* en *I Know What You Did Last Summer*, waarin een gemaskerde gek een hele vriendengroep afslachtte. Dit ging over een stel vrienden dat met eigen camera's de bossen in trok op zoek naar de legende van de Blair Witch. Het einde, waarin je alleen een kamer ziet met bebloede kinderhandjes op de muur, heeft me jarenlang uit mijn slaap gehouden. Doodeng was het.

Daarnaast had 1999 de meest memorabele oudejaarsavond in tijden, omdat het een millenniumwisseling was. Die 31 december 1999 was ik zeventien jaar oud. De wereld die aan mijn voeten lag, stond op het punt te vergaan. Al weken zwollen de paniekverhalen aan: computers waren niet in staat van 1999 naar 2000 te springen. Over de hele wereld zou de stroom uitvallen, miljarden mensen zouden zonder drinkwater komen te zitten, kerncentrales zouden ontploffen, raketten zouden spontaan lanceren, zeg maar dag met je handje allemaal, het was fijn, bedankt, tot ziens.

Kleine spoiler: de wereld verging helemaal niet. Nagenoeg geruisloos tikte de klok ons naar een nieuw millennium. Op wat kleine incidenten na bleef de wereld precies zoals die was. Toch heeft die millen-

niumwisseling indruk op me gemaakt. Het had ook heel anders kunnen aflopen. En dat is de magie van schrijven. In dit verhaal schets ik een andere werkelijkheid, een parallelle oudejaarsavond 1999, eentje die ook zomaar had gekund.

Dit boek is een ode aan die tijd.

Liefs, Daniëlle

PS: Kom alvast in de sfeer van het boek en blader snel naar pagina 125 om de bijbehorende playlist te beluisteren!

1

Met een lijkbleek gezicht overhandigt Nancy me een rouwkaart. Ze zit duidelijk niet op me te wachten, want ze heeft haar jas al aan als ik via de achterdeur hun keuken in stap. Ik ken niemand die zo graag haar huis ontvlucht als Nancy.

Er staat een geknakte rode roos op de voorkant van de rouwkaart. In zwierige, zilveren letters staat er 'Met oprechte deelneming' voorgedrukt.

Ik frons mijn wenkbrauwen. 'Wat is dit?'
'Maak maar open.' Haar stem klinkt vlak.
Het staat er echt.

*De lucht is blauw
Rozen zijn rood
Wij huilen om jou
Want nu ben je dood
Rust zacht, Stink-Nancy.*

*Geboren op de vuilnisbelt
Gestorven op 31 december 1999*

‘Heb je dit gekregen?’ vraag ik.

‘Ja.’

‘Wanneer?’

‘Vanochtend.’

‘Van wie?’

Nancy zwijgt.

Ik doe de kaart dicht en open ’m opnieuw.

Rotwijven zijn het.

Judith, Ilona en Monica, vooral Monica. Ze hebben deze rouwkaart duidelijk zelf in elkaar geknutseld van een condoleancekaart. Met krantenletters hebben ze de tekst geknipt en geplakt. Dat moet een enorm gepriegel zijn geweest.

‘Wat een naaistreek,’ zeg ik en dan zeg ik het nog een keer, harder. ‘Wat een ongelofelijke naaistreek.’

Nancy slaat haar ogen neer. ‘Dus,’ zegt ze dan. ‘Dan weet je alvast dat je nog maar twee dagen met me hebt totdat ik dood ben.’

‘Wat wil je ermee?’ zeg ik. ‘Naar de politie? Ik ben op de scooter, ik kan je zo naar het politiebureau brengen.’

Geschrokken kijkt ze op. ‘Dat valt toch nooit te bewijzen? Alsof de politie kan uitzoeken wie die kaart in de bus heeft gedaan!’

Ik kijk naar de witte envelop in Nancy’s hand, waar geen adres op staat. Een van de meiden moet ’m gisteravond laat, toen iedereen bij Nancy thuis lag te slapen, door de brievenbus hebben gegooid. Het is een misselijke naaistreek, zelfs voor hun doen.

Al sinds het begin van het schooljaar hebben ze het op Nancy gemunt. Vorig jaar waren ze voor heel even vriendinnen, maar zodra Nancy nu de klas binnenkomt, beginnen Judith, Ilona en Monica te kokhalzen

en net te doen alsof ze flauwvallen van de stank.

Nancy roept om het hardst dat het haar niets doet, dat ze zich er echt niet onder laat krijgen door dat stelletje wannabe’s, maar ik zie dat ze steeds harder moet liegen om zichzelf te overtuigen. De stemmen van de meiden zijn in haar hoofd gekropen. Het gefluister, het geproest, het gegiechel, het gezang. Het gezang is misschien nog wel het ergste, omdat dat het aanstekelijkst is. Als Nancy in de buurt is, beginnen ze meteen ‘Meisje, je bent zo lelijk als de nacht’ te zingen.

Oeeeeeh sma, wat ben je lelijk. Lelijk met de nadruk op lelijk... Zo lelijk als een lijk... Alle smaatjes die lelijk zijn: hou je moooood!

Nancy is langzaam gaan geloven in dingen die niet waar zijn: dat ze stinkt, dat ze lelijk is, dat het allemaal haar eigen schuld is dat mensen haar niet moeten. En nu loopt ze de hele dag met een flesje Calvin Klein te spuiten, als de dood dat ze stinkt.

‘Je moet dit niet pikken, hoor,’ zeg ik.

‘Dat weet ik.’

‘Ik meen het.’

‘Dat wéét ik, Justin.’

‘Maar je doet er niks aan!’ Het is eruit voor ik het weet. ‘Je doet helemaal niets! Je zegt niets, je doet niets!’

‘Ik negeer het, dat is wat ik doe.’ Boos kijkt Nancy me aan. Sommige mensen kunnen vuur uitstralen met hun ogen, maar Nancy straalt kou, ijzige kou, uit. ‘En ik ben blij dat ze me in ieder geval laten weten hoelang ik nog heb. Toch jammer dat ik de nieuwe eeuw niet ga meemaken.’

Ik bijt hard op de binnenkant van mijn wangen. Ik wil zoveel zeggen, maar ik ben bang voor de ruzie die we dan

krijgen. Elke dag zie ik hoe Nancy verder in elkaar krimpt, hoe ze in elkaar wordt gebeukt met woorden. De kerstvakantie kwam als geroepen, maar nu laten ze haar zelfs thuis niet met rust.

Stink-Nancy!

Echt sneu dat niemand je mag!

Dirtbag had jóú moeten killen in de bloedzomer.

Ik ben zo'n beetje de enige die ze heeft, de enige die het voor haar opneemt in de klas. Dan kan ik niet óók nog eens ruzie met haar gaan maken.

Nancy pakt de kaart uit mijn hand en stopt 'm in haar tas. Het is de tas die ze ook vaak voor school gebruikt; een grote, rode canvas met een afbeelding van Tupac Shakur erop. Nancy gelooft er niets van dat Tupac echt dood is. Volgens haar heeft hij zijn dood in scène gezet om in het jaar 2000 op miraculeuze wijze zijn comeback te maken. Ze heeft er de wildste theorieën over. Ze gelooft zelfs dat The Notorious B.I.G. ook in het complot zit en dat de twee rappers nu samen op een tropisch eiland zitten en hun beste leven aan het leiden zijn.

'Ik ga ervandoor,' zegt ze dan. De kou in haar ogen ontdooit en een vage glimlach trekt om haar mond. 'Ik moet naar Eddie toe.'

'Alweer?' Ik hoor zelf hoe jaloers ik klink. 'Ik snap niet wat je opeens met die jongen moet.'

'Eddie is echt niet zo erg als je denkt.'

'Hij is knettergek.'

'Hij heeft een trauma.'

'Een trauma,' herhaal ik. Ik spreek het woord uit alsof ze het ter plekke verzint. 'Ze zeggen dat hij laatst een nacht lang huilend als een wolf door de straten is gelo-

pen. Op handen en voeten. Beweer dan nog maar eens dat-ie niet knettergek is.'

'Ze zeggen zoveel.' Resoluut bindt Nancy haar donkere haren in een rommelige knot op haar hoofd. Ze heeft haar haren deze kerstvakantie zelf gekleurd, zodat het bijna zwart lijkt. Ik zeg maar niet dat ze er alleen maar bleker van lijkt. 'Mensen in Westerdam hebben altijd praatjes, maar niemand snapt wat Eddie heeft meege maakt.'

'Heb je wat met hem?' vraag ik.

'Daar gaat het toch niet om?'

'Ja, dus.'

'Hij heeft iemand doodgestoken zien worden. Mag die jongen daar verdriet van hebben?'

Onbewust huiver ik. In Westerdam weet iedereen wat er zich anderhalf jaar geleden tijdens de bloedzomer heeft afgespeeld.

In een paar weken tijd werden er drie meiden van zestien afgeslacht door een killer met een vuilniszak over zijn hoofd. Hij werd in de krant al snel Dirtbag genoemd, omdat het bizar genoeg naadloos aansloot op de killer uit het kinderrijmpje dat we altijd zongen op het schoolplein.

Het was een zomer waarin niemand in Westerdam elkaar meer vertrouwde, waarin we ons nergens meer veilig voelden. Niet op straat, niet in openbare gebouwen en zelfs niet thuis, op onze eigen slaapkamers. Dirtbag wist je overal te vinden.

Het laatste slachtoffer die zomer was een meisje dat nog maar net in Westerdam woonde. Edward heeft vlak voor zijn neus gezien hoe Dirtbag haar de keel doorsneed. Het moet gruwelijk zijn geweest; gruwelijker dan alle *Nightmare on Elmstreets* en *Childplays* en *Texas Chain Saw*

Massacres bij elkaar. Het verhaal gaat dat de stenen waarop haar lichaam lag, nog dagenlang zompig waren van haar bloed.

En sindsdien is Edward Ravenbeck nog maar een schim van zichzelf. Hij komt nauwelijks op school. In plaats daarvan brengt hij zijn dagen door op zijn kamer met de gordijnen stevig dicht. Slapend. Doelloos gamend. Joelend als een wolf, zo gaan de verhalen.

Hij laat niemand toe, behalve Nancy, die zich sinds de herfstvakantie opeens geroepen voelt om er voor hem te zijn.

Lieve Nancy. Ze is veel te goed voor deze wereld.

Nancy grist een dvd van de tafel en stopt 'm vlug in haar rode canvas tas. Vlug, maar niet vlug genoeg. Ik herken de bloedirritante onschuldige gezichten van Freddie Prinze jr. en Jennifer Love Hewitt meteen.

I Still Know What You Did Last Summer.

'Serieus?' zeg ik. 'Een sequel? Was *I Know What You Did Last Summer* nog niet slecht genoeg?'

Nancy haalt haar schouders op. 'Blijkbaar moet Freddie er nog eens aan herinnerd worden dat mensen niet zomaar alles vergeten.'

'En die ga je samen met Eddie kijken? *I Still Know What You Did Last Summer?*'

'Alsof jij zo'n goede filmsmaak hebt!' Nancy trekt haar smalle wenkbrauwen op. 'Was jij niet degene die dacht dat *The Blair Witch Project* écht gebeurd was?'

Ik houd mijn handen op alsof ik onder schot sta. 'Laat maar. Ik breng je wel, oké? Dan hoef je ook niet in je een-tje op de fiets langs het Woud.'

Voor de bloedzomer had Nancy vast met haar ogen gerold en gezegd dat niemand die verhalen over het Woud

gelooft en zij al helemaal niet. Nu springt de opluchting nog net niet van haar gezicht. 'Echt? Meen je dat?' Ze geeft een kusje in de lucht. 'Je bent de beste, jij.'